

II. Þróun ~

Það er mjög áhugavert að rekja þróun mannsins og þróun heimsins samkvæmt kenningunni um tilveruna, *tatwas*.

Tilveran, *tatwas*, eins og við höfum þegar séð, er endurbirting af *Swara*. Um *Swara*, finnum við í bókinni okkar:

"Í *Swara* eru *Vedas* og *shastras*, og í *Swara* er hljómlist. Allur heimurinn er í *Swara*; *Swara* er sjálfur Andinn."

Viðeigandi þýðing á orðinu *Swara* er "*straumur lífsbylgjunnar*". Það er sú bylgjuhreyfing sem er ástæða þróunar óskipulags kosmíks efnis í skipulagða heima, og aftur þá í upprunalegt ástand óskipulegs efnis, inn og út, aftur og aftur. Hvaðan kemur þessi hreyfing? Þessi hreyfing er andinn sjálfur. Orðið *atma* sem notað er í bókinni, ber í sjálfu sér hugmyndina um eilífa hreyfingu, og komin af rótinni *at*, eilífri hreyfingu; það skal bent á, að rótin *at*, tengist (og er einfaldlega annað form á) rótinni *ah*, andardráttur, og *as*, að vera. Allar þessar rætur hafa uppruna sinn í hljóði þegar dýr andar. Í *Vísindi andardráttar* er *sa*, tákn fyrir innöndun *ha*, fyrir útöndun. Það er auðséð hvernig þessi tákn eru tengd rótunum *as* og *ah*. Straumar lífsbylgjunnar sem nefnd var hér að framan má kalla *Hansachasa*, þ.e., hreyfing *ha* og *sa*. Orðið *Hansa*, sem merkir guð, og kemur oft fyrir Sanskrit verkum, er aðeins táknræn framsetning á eilífum framgangi lífsins -- *ha* og *sa*.

Meginstraumur lífsbylgjunnar er hin sami og í mannum í hreyfingu inn- og útöndunar lungnanna, og einnig uppruni inn- og útþróunar í sólkerfinu.

Bókin heldur áfram:

"Það er *Swara* sem gaf formið á fyrstu samsöfnun og skiptingu sólkerfisins; *Swara* ræður inn og útþróun; *Swara* er Guð sjálfur, eða öllu heldur. Hið mikla Afl (*Mahashwara*)."

Swara er tjáningarbirting efnisins í mannum, það afl, sem við þekkjum, sem þekkir sjálft sig. Við eigum að skilja að þetta afl þverr aldrei. Það er ávallt að verki og hringferill þróunar er forsenda óbreytanlegri tilvistar þess.

Swara hefur tvö birtingarstig. Annað er þekkt á efnisviðinu sem sólar-andardráttur, og hinn sem tungl-andardráttur. Ég mun hinsvegar, á þessu stigi þróunarinnar, merkja þau sem jákvæð og neikvæð. Tímabilið þegar þessi straumur gengur til baka frá upphafi hans er þekkt sem nótt *parabrahma*. Jákvæði fasinn, eða tímabil útþróunar er þekkt sem dagur *parabrahma*; neikvæði fasinn, eða innþróunarhlutinn er þekktur sem nótt *parabrahma*. Þessir dagar og nætur halda óslitið áfram. Sundurgreining þessara tímabila tekur til allra fasa tilverunnar, og því er nauðsynlegt að sýna þau tímasteið samkvæmt Hindu *Shastras*.

Tímaskipting ~

Ég byrja á *Truti* sem er minnsta tímamælingin.

26-2/3 *truti* = 1 *nimesha* = 8/45 sekúnda.

Innri öfl náttúrunnar

18 *nimesha* = 1 *kashtha* = $3\frac{1}{5}$ sekúnda = 8 *vipala*.

30 *kashtha* = 1 *kala* = $1\frac{3}{5}$ mínúta = 4 *pala*.

30 *kala* = 1 *mahurta* = 48 mínútur = 2 *ghari*.

30 *mahurta* = 1 dagur og nótt = 24 stundir = 60 *ghari*.

30 dagar og nætur og viðbótar stundir = 1 *Pitruja* dagur og nótt = 1 mánuður og viðbótar stundir.

12 mánuðir = 1 *Daiva* dagur og nótt = 1 ár = 365 days, 15", 30', 31".

365 *Daiva* dagar og nætur = 1 *Daiva* ár.

4,800 *Daiva* ár = 1 *Satya yuga*.

3,600 *Daiva* ár = 1 *Treta yuga*.

2,400 *Daiva* ár = 1 *Dwapara yuga*.

1,200 *Daiva* ár = 1 *Kali yuga*.

12,000 *Daiva* ár = 1 *Chaturyugi* (fjögur *yuga*).

12,000 *Chaturyugi* = 1 *Daiva yuga*.

2,000 *Daiva yuga* = 1 dagur og nótt *Brahma*.

365 Brahmic dagar og nætur = 1 ár *Brahma*.

71 *Daiva yuga* = 1 *Manwantara*.

12,000 Brahmic ár = 1 *Chaturyuga* *Brahma*, og áfram.

200 *yuga* of *Brahma* = 1 dagur og nótt *parabrahma*.

Þessir dagar og nætur halda áfram sleitilaust í eilífri hringrás, og þar afleiðandi út- og innþróun.

Við höfum því fimm pör daga og nætur:

(1) *Parabrahma*,

(2) *Brahma*,

(3) *Daiva*,

(4) *Pitrya*,

(5) *Manusha*.

Það sjötta er *Manwantara* dagur, og *Manwantara* nótt (*pralaya*).

Dagar og nætur *parabrahma* fylgja hver öðrum óslitið, án upphaf og endi. Nóttin (neikvæða skeiðið) og dagurinn (jákvæða skeiðið) renna saman inni *susumna* (tengiskeið) og tengjast hvert öðru. Þannig er einnig með aðra daga og nætur. Allir daga í þessari keðju eru taldir jákvæðir, heitari straumur, og nætur neikvæðar, kaldari straumur. Tjáning á nöfnum og formum og tjáningaafli, liggur í jákvæðum fasa tilverunnar. Móttakan er gefin af neikvæða strauminum.

Eftir að *Prakriti*, hefur verið undir neikvæðum fasa *parabrahma*, fylgir það *parabrahma* eins og skuggi með móttækileika útþróunarinnar; þegar heitur straumur byrjar eru breytingar innbyggðar í því og það birtist í breyttu formi. Það fyrsta sem jákvæð útþróunin setur á *Prakriti* er þekkt sem *akasa*. Þá koma eterarnir einn af öðrum inn í tilveruna. Breytingarnar á *Prakriti* eru eterarnir á fyrsta stigi.

Innri öfl náttúrunnar

Þessir fimm eterar sem nú ráða birtingarfasanum, vinna í straumi hins mikla andardráttar. Frekari breytingar eiga sér stað. Nokkrar miðjur koma í birtingu. *Akasa* steypir þau í form sem gefa rými fyrir flutninga. Með hreyfingu, *vayu tatwa* eru þessum frumöflum steipt í sviðsformin. Þetta er upphaf formmyndunar, eða það sem er kallað þétting.

Þessi svið eru okkar kosmíska egg, *Brahmandas*. Þar ná þessi frumöfl sínu öðru þroskastigi. Hin svokallaða fimmskipting á sér stað. Á þessu Brahmic sviði hafa nýju eterarnir rými fyrir flutninga, finni eldurinn, *taijas tatwa* verður virkur, og næst vökva-eterinn *apas tatwa*. Hver tilvistareiginleiki er myndaður og varðveittur á þessum sviðum af straumunum. Í framgangi tímans verður til miðja og andrúmssvið. Þetta svið er meðvitaður heimur.

Á þessu sviði, og með sama framgangi, verður til þriðja etertilvistin. Kalda andrúmssviðið hverfur og annarsskonar miðjur koma í birtingu. Þær skipta Brahmic efnissviðinu í tvö ólík stig. Eftir það koma í birtingu annarskonar efni og þær miðjur kallast *devas* eða sólir.

Við höfum því fjögur stig fínna efnis í alheiminum:

- (1) *Prana*, lífsefni, með sól sem miðju;
- (2) *Manas*, hugarsvið, með *manu* sem miðju;
- (3) *Vijnana*, sálarefni, með *Brahma* sem miðju;
- (4) *Ananda*, andansefni, með *parabrahma* sem óendanlegan brunn.

Hvert hærra svið er jákvætt gagnvart því sem lægra er, og hvert þess lægra verður til af jákvæðum og neikvæðum fasa þess hærra.

- (1) *Prana* tengist þremur þörum dags og nætur skiptingu sem fyrr var nefnd:
 - (a) Okkar venjulegu dags og nóttu;
 - (b) Hinum bjarta og dökka helmingi mánaðar, sem er kallaður *pitrya* dagur og nótt;
 - (c) Norður og suður helming árána, dagur og nótt *devas*.

Þessar þrjár nætur hafa áhrif á jarðarefnið, gera það móttækilegra fyrir hinu kalda, neikvæða hularfasa lífefnisins. Þessar nætur hafa í sér að dagur fylgir á eftir þeim. Jörðin sjálf verður þannig lifandi vera, með norðurlín sem er miðjuafli og dregur að sér nálar, og suðurlín sem er, ef svo mætti segja, að sé skuggi norðurmiðjunar. Hún hefur sólarorkuna sem miðju á austurhelmingi, og tunglið- skuggi sólarinnar – er miðja vesturhelmingisins.

Þessar miðjur koma í tilvist í raun áður en jörðin birtist á grófa efnissviðinu. Þannig verða einnig miðjur annara plánetna til. Eins og sólin kynnir sig fyrir *manu*, lifir hún í tveim tilvistum, -- jákvæðu og neikvæðu efni. Eftir að hafa verið um tíma í neikvæðu skuggastigi sem *prana*, tekur hún andstæðan ferill til jákvæðs fasa, *manu*, mynd *manu* er innbyggð í hana. Þessi *manu* er, í raun, hugur sólkerfisins, og allar pláneturnar og byggjendur þeirra eru fasar í tilveru hans. Um þetta verður

Innri öfl náttúrunnar

fjallað síðar. Á þessu stigi sjáum við að jarðarlífið eða Jarðar *Prana* hefur fjórar orkumiðjur.

Þegar hún hefur verið kæld með neikvæðum straumi, mun innbyggði jákvæði fasinn taka við, og jarðarlífið í sinni breytilegu birtingu fæðist. Kaflinn um *prana* mun útskýra þetta betur.

(2) *Manas*: það tengist *manu*. Sólinar snúast umhverfis þessar miðjur með öllum sínum andrúmunum af *prana*. Þessi kerfi fæða af sér, *lokas*, eða lífssviðin og pláneturnar.

Hvert *lokas* hefur verið númerað af Vyasa í athugasemdum sínum um *Yogasutra* (III. *Pada*, 26th *Sutra*). Sútran er þannig:

"Með íhugun á sólina fæst þekking á efnislegri sköpun."

Um þetta segir hinn virðulegi höfundur: "Það eru sjö *lokas* (tilvistarsvið)."

(1) *Bhurloka*: það nær til Meru;

(2) *Antareikshaloka*: það nær frá yfirborði *Meru* til *Dhru*, pólstjörnunar, og inniheldur pláneturnar, *nakstatras*, og stjörnunar;

(3) Handan þess er *swarloka*: sem er fimmfalt og heilagt fyrir Mahendra;

(4) *Maharloka*: Það er heilagt fyrir Prajapati;

(5) *Janaloka*;

(6) *Tapas loka*, og; (7) *Satya loka*.

Þessi tré (5, 6, and 7) eru heilög fyrir *Brahma*.

Það er ekki ætlun mín hér að útskýra merkingu þessara *lokas*. Það er nóg hér að segja að plánetur, stjörnunar, og tunglheimar séu öll tjáning *manu*, á sama hátt og lífverur jarðarinnar eru tjáning sólarinnar. Sólar *prana* er undirbúið fyrir þessa tjáningu, meðan á nóttu *manwantara* stendur.

Á sama hátt vinnur, *Vijnana* á nóttum og dögum *Brahma*, og *Ananda* með *Parabrahma*.

Þannig er hægt að sjá allan sköpunarferilinn, á hvaða sviði lífsins sem er, og hvernig það er sett eðlilega fram af hinum fimm tilvistum, *tatwas*, í tvöfaldri samsetningu þeirra neikvæðum og jákvæðum fösum. Það er ekkert í alheiminum sem lögmál andardráttarins nær ekki yfir.

Eftir þessar stuttu útskýringar á kenningunni um tilvistarþróunina koma nokkrir kaflar, fjallað verður um öll fínna svið efnis, hvert fyrir sig, og lýst í smáatriðum hvernig tilvistarlögmálin vinna á þessum sviðum, einnig birtingu þessara lífssviða í mannkyninu.